

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ioannis|| Climaci Ab-||batis Montis|| Synai,|| Scala Paradisi

Johannes <Climacus>

Coloniae, 1583

VD16 J 520

Vita Abbatis Gerasimi. Cap. CVII.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55433](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55433)

um igitur profectus, sed ante illum, expectans videre aliquid, iuxta quod mihi vox dixerat: Et eum mansissem sedes quasi vna hora, & intuerer in ipsum stantem, & voce Syra psallentem, vidi teste Deo, filij, columbam s super caput eius stantem fuliginosam, veluti ex coquina venientem, squalidam ac foetidam. Tunc agnoui eam, quæ mihi apparuerat, caliginosam, foetidamq; columbam, ipsius esse fidem. Hæc autem nobis narrauit in veritate cum multis lachrymis, & singultibus, sancta ipsius anima.

1 *Dies sancta Dominica.*

2 *Nota sacram Eucharistiam appellari sancta, venerandaq; mysteria.*

3 *Qui hereticus est, non communicat sancta & Apostolica Ecclesia.*

4 *Vide triduanam orationem cum prostratione, & lachrymis.*

5 *Magna visio contra hereticos.*

Vita Abbatis Gerasimi.

CAP. CVII.

VNO ferè milliario distat à Iordane monasterium, quod Abbatis Gerasimi dicitur. In hoc monasterium aduenientibus nobis narrauerunt, qui illic morabantur, senes, de Abbate Gerasimo, quod die quadam ambulans super Iordanis ripam, obuium habuit leonem valde rugientem, suspenso pede, cui infixus erat ex calamo aculeus, adeo vt ex hoc pes ipse intumisset, & sanie plenus effectus esset. Cùm igitur vidisset leo senem, ostendebat illi vulneratum ex infixio aculeo pedem, siens quodammodo, & obsecrans, vt illi curam adhiberet. Cū ergo vidisset eum senex tali necessitate constrictum, sedens apprehen-

prehendit eius pedē, aperiensq; vuln⁹ eduxit scilicet
 leū infixū, cū magna putredinis copia diligēteq;
 de purgato vulnere, & panno alligato, dimisit eū
 Leo aut eū se curatū vidisset, noluit senē deserere,
 sed vt charus discipulus, quocunq; pergeret, magis
 strum sequebatur, ita vt admiraretur senex cas-
 tā feræ gratitudinē. Igitur extunc senex nutrebat
 eū, mittēs ante illū panē, & insulsa legumina. Hæ-
 bebatur aut ipsū mōasteriū asinū vnum, ad ferē-
 dam aquā pro necessitate fratrū de iordane. Con-
 suetudinē autē fecerat senex, vt¹ curā pascedi ali-
 ni leo haberet. Itaq; abiens cum illo iuxta iordanis
 ripas, pascentem obseruabat. Quadā autem die
 dum pasceretur asinus, leo se ab illo longiuscū-
 auertit, cum ecce Camelari⁹ ex Arabia venies, in-
 uentū asinū accepit, & secum duxit. Leo vero, re-
 misso asino, rediit in mōasteriū tristis valde, &
 deiecta facie, ac ceruice, ad Abbatem suum. Abba
 igitur Gerasimus putauit, quod asinū comedisset
 leo, & ait illi: Vbi est asinus? Ille verò, quasi homo,
 stabat tacens, & deorsum aspiciens. Dicit ei senex:
 Comedisti eū. Benedictus Dominus. Qui, quid fa-
 ciebat Asinus, a modò facies tu. Extunc igitur, leo,
 iubente senē, portabat cantheliū capientē ampho-
 ras quatuor, ferebatque aquam in mōasterium.
 Die verò quadam venit miles quidam ad senem
 benedictionis gratia. Qui cum videret leonē hau-
 lantem aquam, didicissetq; causam, miserus est
 eius, proferensq; tria numismata dedit senē,
 vt emerent asinum, ad ipsius aquæ ministrum,
 & liberarent eā necessitate leonem. Breui autem
 transacto tempore, postquam liberat⁹ a labore fu-
 erat. Camelarius ille, qui asinum abstulerat, venie-
 bat se ens triticum, vt vendideret illud in sancta
 Ciuitate, habens & asinum secum. Et cum tra-
 uisisset iordanem, accidit, vt occurreret leoni.

Quo viso, dimisit camelos, & fugit Leo autem, cognito asino, cucurrit ad eum, & ore, vt solebat, eius capistrum mordens, traxit eum cum tribus camelis, & gaudens simul, & rugiens, quod perditum asellum reperisset, venit ad senem. Senex autem putabat, quod asinum leo comedisset. Tunc verò didicit, quia insidias passus fuisset leo. Imposuit autem nomen leoni Iordanem. Egit itaque leo in monasterio: ubi fratribus plus aquam quinque annos, nunquam recedens a senem. Cum autem migrasset ad Dominum Abbas Gerasimus, & a patribus sepultus esset, per dispensationem Dei leo tunc in monasterio inuentus non est. Post modicum verò venit leo in monasterium, & querebat senem suum. Abbas autem Sabbatius Cilix, qui & discipulus fuerat Abbatis Gerasimi, viso illo, dixit ei: Iordane, senex noster dimisit nos orphanos, & migravit ad Dominum; sed accipe, & comede. Leo autem comedere nolebat, sed iugiter huc, atque illuc se vertens circūspiciebat, querens videre senem suum, ac rugitu magno ipsius absentiam se ferre non posse significans. Abbas autem Sabbatius, & senes reliqui fricantes eius cervicem, dicebant ei: Migravit senex ad Dominum, & dimisit nos. Sed ista dicentes non poterant tamen illius voces, & eiulatus mitigare, sed quanto amplius ipsū verbis fouere, ac solari se existimabant, tanto ipse magis eiulabat, maioriq; rugitu utebatur, & lamēta adijiciebat, ostēdēs ex voce, facie, & oculis merorē, quē habebat nō videns senem. Tūc ait illi Abbas Sabbatius: Veni mecū, ex quo non credis nobis, & ostendā tibi vbi positus est senex noster. Sumensq; eū duxit, vbi illū sepelierant. Diastabat autē ab Ecclesia quasi passibus quinque. Et stās Abbas Sabbatius supra sepulchrum Abbatis Gerasimi, dixit leoni; Ecce hic senex noster sepultus est.

est. Et inclinavit genua sua Abbas Sabbatius supra sepulchrum senis. Cùm ergo id leo audisset, & vidisset prostratum super tumulum Abbatem Sabbatium, & flentem, tunc & ipse prostravit se, percutiens in terram caput suum vehementer, & ruginens; atque ita continuò defunctus est super sepulchrum senis. Hoc autem totum factum est, nõ quia animam rationalem habuisse leo putandus sit, sed quòd Deus voluerit glorificantes se glorificare, non solum in vita hac, sed etiam post mortem, & monstrare nobis qualem primo hominibus habuerint subiectionem bestię, priusquam inobediens esset mandato, & antequam excederet à paradiso deliciarum.

¹ *Mirabile, & stupendum opus leonis. Vide etiam quomodo Sancti in virtute Dei vel irrationabilium bestiarum dominantur.*

Vita Presbyteri virginis, eiusque uxoris videlicet virginis.

C A P V T. C V I I I.

CUM in Samum insulam venissemus, vidimus in cœnobio, quod Charixeni appellatur, Abbatem Isidorum ipsius monasterii patrem, virum ¹ eximie virtutis, & magnæ ad omnes charitatis, simplicitateq; & humilitate maxime ornatum. Quem etiam post aliquantulum temporis Episcopum in eadem regione constitutum scimus. Hic enarrauit nobis dicens: Est in oratorio huius ciuitatis miliario vicus habens etiam Ecclesiam. In hac Presbyter quidam fuit valde mirabilis, quem parentes inuitum, & renitentem uxorem accipere compulerunt. Verum ille nõ solum voluptatis illecebra captus non est, quamvis